

DE VICTORINE.

NOVELLE.

DOOR

J. J. CREMER.

“Hebt gij haar gezien, EDUARD? Daar links — zie, daar gaat zij juist den grooten pilaar naast de graftombe voorbij. — Welk eene vlugheid; wacht! nu kan zij niet verder, omdat de uitgang door de menigte versperd is. Vooruit, knaap! dan zien wij haar nog. Zie zoo — uitstekend niet waar? Hoe gracieus, welk een lief maar eenvoudig toilet; te weêrga! het is.....”

“Zacht, zacht,” fluisterde EDUARD, “bedenk waar wij zijn. Gij spreekt alsof wij op de Pantoffel waren. B.’s predikatie schijnt je weinig te hebben gesticht. Het: “Alles is ijdelheid,” van den wijzen Koning, is je ’t eene oor in en ’t andere weêr uitgegaan. Kom, zie haar zoo dwaas niet aan, ze wordt

er waarlijk verlegen mede;” en zijn vriend onder den arm nemende, bevrijdde EDUARD het bedoelde meisje van den bespiedenden blik des eersten sprekers.

Weldra waren de vrienden buiten het kerkgebouw gekomen, en vruchteloos zocht AUGUST (zoo heette EDUARD's vriend), te midden der huiswaarts keerende tempelgangers, de schoone, welker bevalligheden hem zoo zeer hadden getroffen. .

De aanmerking van EDUARD was juist geweest. Mogt AUGUST ook al onder des Leeraars rede eenige oogenblikken met hem de geneugten der aarde als ijdel hebben beschouwd, zijn leven was niet, als SALOMO's leven, een overvloedig genieten geweest, en verstond hij dus, levenslustig als hij was, de diepte dier waarheid niet.

Hoe spoedig de mensch, de jonge mensch vooral, door het zinnelijke van het geestelijke wordt afgetrokken, daar is, helaas! in alle oorden de drempel van het Godshuis de stille getuige van, en ook hier zagen wij het, hoe ras de Onzienlijke was vergeten, en de ziel des jongelings geheel was vervuld met het bekoorlijke wezen, dat wij hem daareven hoorden roemen.

“Waar is zij nu?” sprak AUGUST, met zijn' vriend buiten de kerk gekomen, weder, nadat hij Mevrouw A. en de Freule D. als bekenden had gegroet. “Ha!”

vervolgde hij, “ik zie haar. Ziet gij — met dat witte hoedje; wat is zij *fameus* ter been; maar toch — wij zullen haar niet uit het oog verliezen, neen! —” en hij stapte met zijn’ vriend gearmd de schoone sneller na — “neen, ik moet weten waar zij woont. Bah! daar slaat zij de Breestraat in; pas op! dat zij ons niet ontsnapt; *allons! allons!* EDUARD! je bent zoo langzaam.”

“Maar lieve hemel,” zeide EDUARD, die tegen wil en dank meêdraafde, “wij stellen ons waarlijk belagchelijk aan; men zal ons opmerken, zoo stormt gij ieder vooruit; wij zijn dadelijk aan de Breestraat, een weinig bedaardheid, *mon cher!*”

De pas werd nu door de vrienden verkort, maar, toen zij nu aan den hoek der bedoelde straat waren gekomen — was de schoone met het witte hoedje verdwenen.

“Daar hebben wij het al,” riep AUGUST teleurgesteld, “met dat pasminderen is de vogel ontsnapt. Dat komt er van als men zich zoo om de menschen geneert; maar dat verzeker ik je,” vervolgde hij, zijn’ vriend schier toornig aanzierende, “dat ik niet zal rusten, voordat ik het kooitje ontdekt heb, waar dat paradijsvogeltje verblijf houdt; doch je gezelschap, hoe dierbaar mij anders ook, kan ik daarbij missen, aangezien men *à la recher-*

che d'une beauté vlugger moet zijn dan *mon cher* EDUARD."

"Dank voor het compliment," zeide EDUARD; "maar mij dunkt, dat het weinig pas geeft, om, zoo uit de kerk komende, een mooi meisje na te loopen. Wilt gij uw' inspectietogt voortzetten, dan ga ik huiswaarts; wilt ge dien uitstellen, zoo ga met mij en drink de koffij bij mijne familie."

De anders vrij bedaarde, doch thans zoo voortvarende AUGUST, bleef een oogenblik besluiteloos; doch het gevoel van vriendschap voor AUGUST, aan wien hij werkelijk zeer gehecht was, onderdrukte weldra de begeerte om zijne nasporingen terstond voort te zetten, en met het vaste voornemen om zulks toch dienzelfden dag te doen, gaf hij zijn' vriend het: "Fiat!" en gingen zij alzoo te zamen naar de woning van EDUARD'S ouders.

Het zal niet onnoodig zijn met weinige woorden te vermelden, dat AUGUST VAN MEER, als eenige zoon uit deftige ouders geboren, sedert drie jaren wees zijnde, bezitter van een aanzienlijk vermogen was. Zijn voorkomen was edel; levendige bruine oogen schitterden onder een hoog gewelfd voorhoofd;

het zwarte krulhaar gaf iets vrolijks aan zijn uiterlijk, terwijl de eenigzins gekromde, doch kleine neus, waaronder een paar ferme knevels boven een' middelmatigen mond zetelden, een geheel volmaakte, dat niet zelden door het schoone geslacht met genoegen werd beschouwd en hem den bijnaam van *le beau* volkomen waardig maakte.

AUGUST VAN MEER had vóór weinige maanden, als Meester in de beide Regten, de Hoogeschool verlaten, en schoon het landgoed, waar hij als kind bij zijne ouders de genoegens der jeugd smaakte, hem als zomerverblijf en uitspanningsoord dierbaar bleef, zoo had hij zich toch onlangs in die stad met der woon gevestigd, waar zijn vriend EDUARD ALMAND bij diens ouders inwoonde.

Door vriendschap aan de Hoogeschool verbonden, hadden AUGUST en EDUARD te zamen gewerkt en te zamen de genoegens van het studentenleven op eene betamelijke wijze genoten. Het teedere punt der liefde had meermalen het onderwerp hunner gesprekken uitgemaakt, en, terwijl ALMAND zich spoedig verlustigde in de beschouwing van een lief, doch alledaagsch gezigtje, en ook nu reeds sedert eenige maanden met een meisje verloofd was, dat lief en aanvallig, maar geenszins schoon kon genoemd worden, zoo was VAN MEER daarentegen zelden tevre-

den, en had meermalen verklaard: nimmer te zullen trouwen dan met een wezen, dat met zijn ideaal overeenstemde.

Dat ideaal had zich gevormd naar eene gelithographiëerde schoone, die tot het ameublement zijner kamer behoorde en steeds met bewondering door den jongeling werd beschouwd.

“Mijne vrouw zal eene Victorine moeten zijn,” had hij meermalen gezegd; “zij streelt en betoovert; haar oog is zacht en kwijnend; haar neusje is zoo lief gevormd; hare lipjes zijn voor den kus geschapen; hare gitzwarte lokken golven zoo sierlijk, in één woord, vind ik geene Victorine, dan smoor ik de liefde voor de werkelijkheid en blijf *la belle de ma chambre* getrouw.”

Het was natuurlijk, dat VAN MEER's drift, waarmede hij de schoone uit de kerk was gevolgd, zijn' vriend eenigermate bevreemdde. Niet, dat AUGUST anders op wandelingen of in gezelschappen zich voor een lief gezigtje geheel onverschillig betoonde, neen — maar deze opgewondenheid was buitengewoon, en het was dus niet te verwonderen, dat EDUARD, toen de vrienden zich na het koffijdrinken alleen bevonden, tot AUGUST de vraag rigtte:

“Maar zeg mij toch eens, was die schoonheid eene Victorine?”

“Meer dan eene Victorine, een engel is zij; zoo gij haar hadt gezien en waargenomen zoo als ik, dan zoudt gij u mijne verrukking kunnen voorstellen,” zeide AUGUST. “Het spijt mij, EDUARD!” vervolgde hij, “dat uwe menschenvrees mij dat juweeltje uit het oog doet verliezen; ik.....”

“Maar wij kwamen uit de kerk,” viel EDUARD in, “en dan is.....”

“Nu, nu, 't is voorbij,” sprak AUGUST weder; “ik zal haar uitvinden, dat verzeker ik je, en dan... *coute qui coute* — zij wordt mijne vrouw.”

“Ei, zoo!” hernam EDUARD, “is dat zoo vast bepaald? Dat noem ik waarlijk romantisch. Eene nadere kennismaking zal, dunkt mij, voor die groote zaak toch noodig zijn; slechts vlugtig gezien....”

“De eerste blik is beslissend,” sprak AUGUST weder. “Gij weet het, EDUARD! de Victorine is mijn ideaal. Ik heb het in dat meisje gevonden; wat zou mij in den weg staan?”

“Wat —?” herhaalde EDUARD langzaam. “Gij vraagt: wat? Kom! uw gezond verstand moet in dezen oogenblik wel aan het wandelen zijn, indien gij niet beseft, dat eene levensgezellin iets meer dan schoon moet wezen. Hoor eens, uwe Victorine aan den wand is stom; deze — hoe zal hare stem, hoe zullen hare manieren zijn? Uwe.....”

“Bah! bah!” riep AUGUST levendig, “ik ken al die redeneringen wel. Gij vraagt: is zij lief, is zij zacht, is zij van goeden huize, heeft zij geld, ja zelfs, is zij niet verloofd? en wat al niet meer; waarop ik spoedig zal antwoorden: dat zij lief en goed en zacht moet zijn, want zij was in de kerk zichtbaar geroerd; ja eenmaal zag ik tranen in hare schoone oogen; geboorte — eilieve! wat zegt geboorte of aanzien; eene liefvallige dochter uit den middelstand is ver te verkiezen boven eene adellijke en trotsche nuf, terwijl ik aan kleding en manieren wel bespeurde, dat zij in den fatsoenlijken stand te huis behoort; geld, bah! nogmaals bah! daar zal VAN MEER geen’ voet voor verzetten. Ik bezit, gij weet het, de voldoende middelen, om eene vrouw behoorlijk te onderhouden en genoeg te geven, terwijl, in het geval, dat zij verloofd ware — ik mij gewis een’ kogel door den kop zou jagen...”

“Of,” viel EDUARD in, “uw verstand zoudt hernemen, en om vergeving bidden voor dien zondigen inval.”

“Fiat!” zeide AUGUST glimlagchend, “het zal die vaart niet loopen; een galant laat zijne Dame niet alleen uit de kerk huiswaarts gaan; is de zegen uitgesproken, dan is hij aan hare zijde; zij was alleen, en dus...”

“En dus,” hernam EDUARD, “wanneer de galant, even als mijne FANNY, elders woont, dan...”

“Dus of dan!” riep AUGUST, half toornig; “spaar mij die philosophie. Bezwaren komen zoo de tijd daar is. Een voorgevoel zegt mij, dat de levende Victorine de mijne zal worden, en EDUARD — dan trouwen wij op denzelfden dag.”

Na deze woorden namen de vrienden afscheid, en terwijl VAN MEER zich naar de Breestraat spoedde, om zoo mogelijk de woning der schoone uit te vinden, zullen wij, hem vooruit, haar onbespied bezoeken, en slaan dus de eerste zijstraat van de Breestraat in, gaan eenige huizen voorbij, treden eene kleine, doch nette woning binnen, beklimmen den trap, openen de eerste deur aan de straatzijde, en vinden er het schoone meisje, waarvan AUGUST ons vrij naauwkeurig het portret leverde.

Het kleine vertrek, waarin wij haar vinden, is eenvoudig, doch smaakvol gemeubeld. De net gebonden boekwerken, in het openstaande kastje, pleiten mede voor den goeden smaak der eigenaresse. Zij leest. Waarin? In den Bijbel. Zij is geheel vervuld met hetgeen zij leest. Het is des Heeren

lijden. Al lezende bewegen zich hare lippen en hooren wij alzoo de zachtvloeiendste stem die gruwelen uitspreken, die aan den Zoon van God eenmaal werden gepleegd.

“Amen!” zegt zij eindelijk iets luider, en voegt er deze woorden bij: “Zijn bloed reinigt ons van alle zonden.”

Het groote boek zien wij haar eindelijk digtslaan en in het kastje bergen, waarna zij, weder plaats nemende, met de handen in den schoot de voorbijgangers beneden zich schijnt gade te slaan, hoewel wij ons overtuigd houden, dat hare ziel met geheel andere zaken, dan de aanschouwelijke, is vervuld.

“Helaas!” zucht zij ten laatste bij zich zelve, “waar ik mijne oogen ook wende, overal mag ik vreugde en levenslust aanschouwen, terwijl het in mijne ziel zoo somber en droevig is. o! Mijn God,” vervolgte zij schier overluid, “waarom moet de schande mijne levensbloesems verstikken? waarom leef ik in dien gevloekten staat, die door de zonde schijnbaar noodzakelijk is? veracht door de wereld, levende van de vruchten der ongerechtigheid! Groote God! waarom hebt Gij mij de schoonheid geschonken die eene andere tot sieraad zoude verstrekken, doch voor mij de bron eener gedurige vernedering is. Waarom.....” doch zie, wat doet een helder pur-

per eensklaps hare bleeke wangen kleuren? waarom trekt zij het bevallige kopje van het venster terug, en blikst zij even daarna, als steelswijze, nogmaals naar beneden?

Ter beantwoording dezer vragen noodigen wij den lezer, om met ons den jongen VAN MEER in de woelige Breestraat weder op te zoeken.

Reeds drie malen had AUGUST VAN MEER de geheele Breestraat aan de beide zijden langs geloopen, in de verwachting van zijne schoone onbekende aan een der vensters te ontdekken. Vruchteloos was deze straatwandeling geweest, en (zoo mogelijk) door de teleurstelling nog ongeduldiger wordende, besloot hij ten laatste bij den Wijkmeester een nader onderzoek te doen.

De Wijkmeester vernam des jongelings beschrijving zijner *Dame à la Victorine*; doch Wijkmeester zijnde, zoo als er wel meer te vinden zijn, kon hij den vrager geene bepaalde aanwijzing doen, maar besloot: "dat het mogelijk wel bij den Deurwaarder kon wesen — zes huizen ver — dáár, aan de overzijde."

Het ligt niet in ons plan om in het bijzondere te verhalen, hoe VAN MEER, die aanwijzing voor de

zekere houdende, op de bedoelde woning toetrad, het woordje *Deurwaarder* vlugtig overwegende; hoe hij aanschelde en de verbaasde oude dienstmaagd, die de deur opende, een' gulden in de hand stoppende, in het verhoor nam; hoe hij op zijne vragen: of Mijnheer niet eene dochter, eene nicht of logée in huis had, die er zóó en zoo uitzag, of die weleens te spreken zou zijn, enz., enz., het bescheid kreeg: "dat Meheer en de Jufvrouw maar als eenige mensies zonder kindertjies leefden, en dat er ook geen mens gelusseerd was, want och! héchie! dat de Jufvrouw daer niemendal van hiel, ook al omdat alles zoo duur was," enz., enz.; zoodat VAN MEER voor zijn' gulden de zekerheid had verkregen, dat zijn ideaal hier niet te vinden en hij dus bij slot van rekening nog even wijs was.

Verdrietig, en niet wetende wáár zich te wenden, had AUGUST voor ditmaal reeds besloten zijn onderzoek te staken, met het vaste voornemen evenwel, om het spoedig te hervatten, en wel zeker geene godsdienstoefening over te slaan in de kerk, waar hij de schoone dezen morgen zag, toen hij — bij toeval, of voorbedacht — wij weten het niet — de eerste zijstraat inslaande, en eenige huizen (nu als bij gewoonte) in het voorbijgaan van beneden tot boven beschouwende, eensklaps als versteend bleef

staan, en bij den gesmoorden uitroep: "Zij is het!" een gelaat zag blozen, dat met dien blos eene werkelijke Victorine was.

Is het eene waarheid, dat de liefde verblindt, niet zelden ook maakt zij dolzinnig. VAN MEER, veeltijds bedaard en beredeneerd, had met zijne inspectie der Breestraat op klaarlichten dag reeds een staaltje zijner blindheid of dolheid gegeven, en ook nu verstoutte hij zich te ondernemen, wat hij in een kalmer oogenblik als dwaasheid zou hebben verworpen.

Vóórdat hij nog regt wist wat te beginnen.... was de schel reeds overgegaan, de deur geopend, en vraagde hem een roode krulkop, wat hij verlangde.

VAN MEER gevoelde zich, toen die twee donkere kijkers op hem gerigt waren, maar half op zijn gemak. Zich goed te houden was zaak, en den jongen vriendelijk op den schouder kloppende, zeide hij zacht: "Zeg eens, vriendje! is de Dame, die boven voor het raam aan de straat zit, uwe zuster?"

"Wie — MIES? — wat zou dat?" zeide de jongen.

"Wat het zou?" hernam VAN MEER, "ik wilde... ik heb haar iets ter hand te stellen. Toevallig heb ik iets gevonden, wat zij dezen morgen, uit de kerk komende, verloor. Zou ik niet....?"

“Wat scheelt mij dat!” riep de jongen: “ga jij je gang maar. ’t Is anders beter, dat je ’t niet weêr-geeft, want de malle nuf is toch al gek genoeg. Als ze ziet, dat zoo’n baas haar de dingen nadraagt, dan zal ze nog *heel* gek worden. Geef ’t ding maar hier, dan zal *ik* het wel geven,” besloot de knaap, en hij grinnikte, dat de oogen er van wegzonken.

“Hoor eens, ventje!” hernam VAN MEER, inwendig verwoed, maar uiterlijk bedaard, “zoo gij mij bij uwe zuster wilt aandienen, of bewerken, dat zij mij een oogenblik te woord staat, dan zal ik je twee gulden tot belooning geven.”

“Twee!” zeide de roodkop, “als je er nog een bijdoet.”

“Gij zijt een aardig snaakje!” hernam AUGUST, die den rekel wilde te vriend houden. “Ziehier drie mooie guldens, voldoe nu terstond aan mijn ver-langen.”

Zonder te bedanken, liep de jongen eenige trappen op en riep op schellen toon: “MIES! kom ’s af, daar is ’n banjert voor je.”

Na deze woorden kwam hij terug en verdween zonder afscheid, met zijne guldens rammelende, door de nog openstaande voordeur.

Door deze onpoëtische inleiding tot zich zelven gekomen, gevoelde AUGUST het dwaze zijner posi-

tie. Wat te doen? Terugkeeren, nu hij de schoone gevonden had — ja! onder hetzelfde dak met haar ademde? Neen! blijven en haar zeggen.... wat?... Hij wist het waarlijk niet; maar zeker is het, dat hij zich geweld moest aandoen, om zich uiterlijk goed te houden, toen de rijzige gestalte van het schoone meisje zich boven aan den trap vertoonde, en, weldra tot hem genaderd met de vraag: “Wat is er van uw begeeren, Mijnheer?” hem tot spreken noodzaakte.

Om zich te herstellen, begroette VAN MEER de jonge schoone met eene diepe buiging, en herkreeg alzoo, in het bewustzijn harer tegenwoordigheid, aldra zijne vorige opgewondene stemming. Ras sloeg hij nu zijne levendige, bruine oogen omhoog, en toen zij den zacht kwijnenden blik van het meisje hadden ontmoet, zweefde er een ligt blosje over zijn edel gelaat, en verstoutte hij zich te spreken.

“Voorzeker zal het u bevreedden, Mejufvrouw!” zoo ving hij aan, “dat een jongman, die u voor de eerste maal ontmoet, u om een onderhoud durft vragen, dat over het geluk zijns levens zal beslissen. Ik bid u....”

“Mijnheer!” viel het meisje, sterk blozende, den jongeling in de rede, “ik heb de eer niet u te kennen, en begrijp niet, hoe een onderhoud met mij de

beslissing van uw levensgeluk zou kunnen bewerken; daarbij: mijne ouders zijn niet te huis, en ik moet u derhalve verzoeken, zoo het eene zaak van aanbelang betreft, dit onderhoud tot hunne terugkomst te verschuiven."

De kieschheid van dit voorstel, met eene welluidende stem voorgedragen, trof AUGUST dermate, dat hij werkelijk een oogenblik besluiteloos bleef; doch — de afwezigheid der ouders was eene te gewenschte zaak, om er niet partij van te trekken, en — eensklaps de schoone meer nabij komende, vatte hij haar fijngevormde handje en zeide op hartsogtelijken toon: "Neen! — eisch niet, dat ik mij in het onzekere van u verwijder; ik zag u dezen morgen, en dat oogenblik blijft mij gezegend; ik zocht, ik vond u, en thans met een angstig kloppend hart vraag ik u: Kunt gij mij beminnen?"

Deze aanval op het teedere vrouwenhart was al te heftig geweest. AUGUST had niet berekend, wat de gevolgen konden zijn, en men kan zich dus zijne verlegenheid voorstellen, toen hij het schoone meisje zoo wit als marmer zag worden, en bespeurde, dat zij in bezwijming dreigde neder te vallen.

Wat te doen? — Haar in zijne armen op te vangen, was eene natuurlijke beweging; doch — zonderling was hij te moede, toen hij, in eene vreemde

woning, met het onbekende en bezwijmde meisje in zijne armen, zich geheel alleen en zonder eenige hulpmiddelen ter opwekking bevond.

Haar zachtkens op te nemen, eene kamerdeur te openen, en het meisje in dat vertrek op een' stoel te plaatsen, was spoedig verrigt. Door deze beweging kwam zij eenigzins tot zich zelve, en toen zij nu de schoone oogen opende en den jongeling naast haren stoel ontwaarde, ving zij met blijkbare krachtsinspanning aan:

“Ga van hier. Indien het lot eener ongelukkige u eenig belang inboezemt, verwijder u dan uit mijne tegenwoordigheid. Beminnen,” vervolgde zij iets zachter, “gij moogt het niet en zoudt het niet kunnen, vernederd en geschandvlekt als ik ben in mijne eigene oogen, en in die der geheele menschheid. Beminnen kan *ik* de mijnen niet. Mij te beminnen is zich schandvleken. Nogmaals, verwijder u, Mijnheer! wilt gij de schijnbare zielerust eener ongelukkige niet geheel verstoren, laat dan af, ik ben eene verworpelinge der maatschappij.”

AUGUST VAN MEER trilde. Eene verworpenene, eene geschandvlekte! dacht hij, maar het zielvolle, schoone gelaat aanschouwende, waarop hij de reinheid meende te lezen, riep hij in vervoering: “Wat deert het mij, wat gij waart of nog zijt, wat gij

worden kunt en zult is mijne eenige gedachte. Uwe woorden hebben u gereinigd, zij getuigen van de zuiverste beginselen. Zie mij voor u, schoonste der vrouwen! o zeg mij — wilt gij de mijne worden? Wilt gij uw lot aan het mijne verbinden? Beslis — of neen,” eindigde hij meer bedaard, “zeg mij slechts, dat er eenige hoop bestaat, dat mijn aanblik u niet tegenstaat, o! red mij uit de pijnlijke onzekerheid, dan zal ik voor ditmaal scheiden om maar al te spoedig weder te keeren.”

Op deze woorden volgde eene kleine pauze. Beteekenend zag het schoone meisje den fieren jongeling aan; een glimlachje verspreidde zich over haar gelaat; langzaam rees zij op, en met de woorden: “Gij kunt mij niet beminnen,” schoof zij eene groote gordijn ter zijde, en den jongeling op de zich daarachter geplaatste voorwerpen wijzende, vervolgde zij: “Zie — de dochter des scherpregters staat voor u; dit zijn de werktuigen mijns vaders; zeg, jongeling! kunt gij thans de schoone MARIA nog beminnen?”

Was het meisje bij des jongelings eerste woorden verbleekt, VAN MEER'S gelaat werd bij deze ervaring aan de kleur zijner halsboorden gelijk, en — met de verwarde uitroepingen van: “Mijn God! de dochter van den b... — de dochter van den scherpregter! Me-

jufvrouw — ik vraag verschooning — ik dacht — ik wist niet —” en wat er verder over zijne lippen kwam, maakte hij een onbeduidend compliment en verliet als van den donder getroffen de Victorine zijner wenschen, die hem, met een overkropt gemoed en nogmaals pijnlijk glimlagchende, zag ver trekken.

AUGUST VAN MEER verviel in eene hevige en langdurige ziekte. Zijn vriend ALMAND verpleegde hem als een broeder. VAN MEER'S woorden waren, zoo hij sprak, dusdanig verward, dat ALMAND van zijn weêrvaren in lange het regte niet vernam. De zenuwachtigheid, die AUGUST overviel, wanneer zijn oog toevallig op de Victorine aan den wand bleef rusten, deed EDUARD besluiten die plaat te verwijderen. Eindelijk herstelde VAN MEER, en schoon de herinnering aan dien noodlottigen Zondag hem immer bijbleef, zoo herkreeg hij toch weldra zijne vorige opgeruimdheid, terwijl hij zelfs, een jaar later, op EDUARD'S bruiloft naast een meisje aan tafel was gezeten, waarmede hij — o mannelijke standvastigheid! — zes maanden later in het huwelijk trad. En MARIA, werd ook zij gelukkig? Wij hopen —

ja — hiernamaals, doch op de aarde bleef zij het-gene zij was — de dochter des scherpregters.

Als kind reeds met afschuw voor al wat wreedheid ademde vervuld, zag zij, door degelijke boeken, meer dan men verwachten kon, ontwikkeld, met deernis op de treurige betrekking van haren vader neder, welke betrekking reeds sedert ontelbare jaren in zijn geslacht van vader op zoon was overgegaan.

Om hare schoonheid door onbekenden belonkt en begluurd; veracht en vermeden door hen die de bediening van haren vader kenden, welke bediening haar zachtaardig karakter maar geenszins met het Evangelie kon vereenigen; bespot door hare betrekkingen om de dwaasheid harer begrippen, hoewel zij als kind hare ouders eerde, en, het moet gezegd worden, ook wederkeerig in vele opzigten liefde van hen ontving; ten huwelijk gevraagd door den hand-langer haars vaders, dien zij inwendig verafschuwde, schoon zij zulks den gestrengen vader niet openbaren durfde, zóó, door Gods ondoorgrondelijken wil geslingerd in een bestaan, dat met hare geaardheid kampte, was het te verwonderen, dat de schoone MARIA zich diep ongelukkig gevoelde en langzaam wegwijnde, nadat haar op nieuws, door VAN MEER'S onberadenheid, zulk een gevoelige slag was toegebracht? Dat zij ruste in vrede! En gij, waarde lezer!

wij vertrouwen, dat gij met ons zult wenschen en bidden: dat de bediening van den bloedigen zwaarde eerlang slechts in de herinnering zal bestaan, opdat geene dochter meer haren vader in gemoede behoefte te verafschuwen, opdat geen Christen zijnen broeder in CHRISTUS behoefte te vermijden en opdat de straffen der wettige Overheid ten laatste, op eene andere wijze doeltreffend, geheel den geest zullen ademen van het heerlijke, reine Evangelie der — liefde.

L. a. d. V., Junij, 1854.

